

VOL D'UNIVERS

Espurnejava el Sol en el silenci...

–Vola! vola! –va dir el Sol a l'àliga, daurant-li el plomatge amb els primer reflexos de l'alba.

–Desperta't, desperta't! –insistia, sotjant-li la consciència.

–Desperta't! Surt de la nit!

L'àliga obrí els ulls en l'òpal de la realitat. Va bellugar les plomes suaument i s'alçà, inclinant el perfil per l'aresta d'un paisatge que s'estenia en l'espai del seu univers. Les urpes, afermades i en equilibri; el cos, ert; el plomatge, flexible, i tota la seva llibertat al caire del precipici. Va desplegar les enormes ales i, amb el vent entre les plomes, estirà el cos per enlairar-se. Es llançà planant l'espai, traçant sons d'aire i silenci... Observà la vida de la vall, els moviments de la natura, els racons incògnits de la planúria fins on els seus ulls podien abastar. Alenat, gaudia del ressò dels seus sentits, mentre observava des del seu vol d'univers, la vida llunyana de la civilització, i cridà en el silenci:

–Vull escoltar l'home! El silenci amb eco d'aire, l'embolcallà.

El Sol, en veure que volia navegar els indrets de l'home, li regalà l'orientació i l'àliga s'apropà a la ciutat, quan un corrent l'empenyé cap a l'interior d'un remolí i entrà en un núvol turbulent i gris que l'arrossegà cap als espais interns de la gent. Els seus ulls daurats s'espaiaven per aquell univers... I s'adonà que, dintre d'aquell espai, havia rostres estranys, brillants, apagats, diferents, llàgrimes amagades anhelants de somnis i justícia en un laberint confós per l'ombra de la solitud.

L'àliga, en veure l'aflicció, es convertí en una fletxa i traspassà el núvol gris.

El Sol l'observà, en veure que volia navegar per l'interior dels secrets de la humanitat, li regalà un oceà de colors.

—Cada color que travesses és una espurna del teu espai de llibertat.

L'àliga arquejant-se de sobirania, aturà els ressons dels límits i entrà a la ciutat.

—Em veieu? Sóc aquí! Mireu-me! Volava tant baix que la seva ombra alada cobria els transeünts dels carrers, però ningú s'adonà que hi era... De sobte, l'agudesesa del seu xiscle va atreure l'atenció d'una noia... La noia mirà el cel i contemplà el vol per sobre de la gent, l'au era tan a prop que podia veure-li els ulls i tocar-la d'un salt! Descobrí fascinada que entre el plomatge zèfir s'entreveieren agitar-se pel frec del vent unes plomes d'aurades!

—Mireu! Mireu-la! És una àliga!

Aquell crit espontani va ser com un miratge urbà entre la gent...

—És una àliga! “Sí, sí! “Quina au tan brillant! No la veieu? És aquí mateix! Vola molt baix!”

Ningú l'escoltava... La jove, mirant la gent, es sentia com un oasi en un paratge íntim.

L'au, com un raig de vent, es distancià del nucli urbà i s'allunyà fins a perdre's dins els núvols.

La Irene caminava entre murmuris de veus i passes indiferents, i va continuar el seu trajecte pensant en l'estranya àliga que volava apropant-se a la gent. Es trobà al davant de casa seva, un gratacel pretensiós, i entrà dins d'aquella ombra de la ciutat. En obrir la porta s'encaminà al balcó, i recorrent el cel amb la mirada esbrinà el vol llunya de l'au. Va asseure's i, aclucant les parpelles, es relaxà.

Un bocí en la memòria de la Irene buscava l'àliga... —L'estranya àliga... volant

tan baix... Per què tan a prop de la gent? –es deia. S'oblidà del soroll del carrer i una espurna en la obscuritat l'allunyà en un somni...

Es va reconèixer entre la gent, podria ser aquella noia, o l'altra... qualsevol i cadascuna de les persones que veia, amb matisos diferents que espurnejaven dintre d'un gresol en cada cos.

La ciutat d'on venia li semblava un espai petit en el temps. El seu vol l'anava distanciant lentament... fins que ja no va veure la Terra.

Creuà el so de l'univers cap a un laberint de núvols, absorbida per un corrent que l'empenyia bruscament per remolins i cegueres, turbulents, densos i pesants...

–On sóc?– Vull sortir d'aquí! –mentre girava i girava sense control, amunt i avall; més i més voltes, més i més avall. —Un corrent fosc em traga!

Tot l'esforç del seu cos lluitava per escapar d'aquell núvol, que l'arrossegava pel seu interior...

–No puc avançar!

A empentes desesperades lluità contra una força que la submergia fins als espais densos del pànic, paralitzant el cos en un laberint que la dominava. Una succió d'huracà la regirà cap a la densitat fonda i es va perdre dins la por...

Mentre, al lluny, un plomatge espaciós obria les ales immenses...

La veu de la Irene era en un vol intern. Quan va obrir els ulls, al fons, un mirall la reflectia...

–Sortiré d'aquesta espiral!

De sobte, davant seu, un símbol, una figura, un monstre quasi transparent estava en el seu mirall, engolint-la.

–La Terra, el meu món dins un monstre de cristall!

Les muntanyes, la mar, la ciutat, la gent...! Tot era allí dintre!, tan present... tan a prop...

–Tots esteu dintre el vidre de l'engany –digué el monstre fent un pas, un altre i un altre, entre esclats de sorolls esmolats–. Sóc *l'infra- somnis del poder!* El fil tallant del poder! –la veu esmolada feia temptejar l'equilibri de la Terra. Va veure que una pols afilada corria per les arteries empresonades de la natura i l'aire espès contaminava el món amb forta pudor de fum metàl·lic... I s'adona que dintre era ple de miralls on no es reflectia la llum. Va trencar les parets de cristall escampant els fragments del poder dissipant l'olor de la por. Esbalaïda va sortir del somni pel passadís de la consciència, com per un mirall.

La Irene, despertava... Un vol d'àliga dins la seva consciència. Els símbols d'un món trencadís es reflectien en l'espill de la ciutat i una ploma de vol profund s'aturà en el cimall més alt. S'acostava ombrejant les veus de la humanitat.